

Със завидно професионално умение

Вторият концерт на Симфоничния оркестър на Комитета за телевизия и радио (2 IV) бе ръководен от неговия главен диригент з. а. Васил Стефанов. Творбите, включени в програмата поставиха сериозни изисквания пред изпълнителите; различни проблеми, чиято трудност сама по себе си вече определя качествената характеристика на състава и ръководителя му. Нещо повече — на тях принадлежат и първите изпълнения на тези произведения. Твърде разнородни по стил, жанр и образно-емоционално съдържание, те очертаха пълноценно една интересна картина на концертната вечер; приподигнатото настроение на блестящата „Увертюра с фанфари“ от Димитър Христов контрастираше с тържествената патетичност на Симфония № 3 „Българска кръв“ от Александър Йосифов; поетико-философската образност на Три поеми за мецосопран и оркестър от Георги Минчев предшестваха изпълнението на общочовешката Трета симфония „На мира в света“ от Марин Големинов.

Може да се каже, че това беше един от най-успешните концерти на фестивала. Васил Стефанов, който винаги е поддържал стабилно професионално ниво и този път се изяви като задълбочен интерпретатор, който мисли мащабно и успява да „хване“ основните моменти в изпълняваната творба. В „Увертюрата“ на Христов неговият замисъл се характеризираше с акцентирание на движението от един към друг фанфарен мотив без да слива изкуствено отделните развиващи епизоди; наблюдаваше на цезурните моменти като направи от тях свързващо звено в общото протичане на творбата.

Симфонията на Йосифов бе третирана в един крупен план, като кулминацията на изпълнението беше намерена в третата част „Клетва“, в която вокалната партия има водеща драматургична функция. Солистът Константин Коцев се придържаеше към патетично-химновото изложение на текста (П. Матев), което загуби малко от неясната дикция на певеца.

Отлично бе съчетанието между солист и оркестър в интерпретацията на Поемите на Минчев. Това беше едно цялостно общо мислене при изграждането на творбата. Тук ясно се изявиха качествата на оркестъра в звуково и ансамблово отношение. Певеца с богатата култура, с много точна интуиция, Александрина Милчева уверено, технично, с необходимия емоционален заряд проведе вокалната драматургична линия.

Изпълнението на Трета симфония запозна публиката с една млада солистка — сопрана Венета Янева. Тя приглеждава за бележителни гласови данни с много хубави височини, с голям обем и сила на звучене. Нейното участие беше емоционално (даже малко прекалено, с не съвсем оправданото сценично поведение), съответстващо на авторския замисъл — втората част „Полгота“ доби кулминацията на трагизма от началото на произведението. Експресивността на Янева контрастираше на общото звучене на битовия хор, нещо, което не може да ги обедини в една обща функция. И тук диригентът насочи изпълнението към третата част — „Хими“, която прозвуча тържествено, с радост на ликуване.

Екатерина АЯНОВА